

24-02-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেই হৈছা ঈশ্বৰীয় বিদ্যার্থী (Godly Student), তোমালোকক পিতাই ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান দি মাষ্টৰ জানী-জাননহাৰ (যিয়ে সকলো জানে) বনালে, এতিয়া তোমালোকে সকলো জানিছা”

*প্ৰশ্ন:- কোনসকল সন্তানৰ আনক বুজাবলৈ উৎসাহ-উদ্দীপনা থাকিব?

*উত্তৰ:- যাৰ ওচৰত জ্ঞানৰ পুঁজি আছে। যিজনে নিজে প্ৰত্যেকটো কথা বুজি লৈ ধাৰণ কৰে তেৱেঁই আনকো উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে বুজাব পাৰে। তোমালোকে উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দি পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱাৰ বিধি ক’ব লাগে।

*গীত:- ভাগ্য জগাই আহিছো....।

ওম শান্তি। বাস্তৱতে এই গীত গোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু মনোৰঞ্জনৰ বাবে এই শব্দ কৰিব লগা হয়। বাস্তৱতে আত্মাক শব্দৰ প্ৰয়োজন নাই। আত্মাইতো শব্দৰ উৰ্ধত থকা নিৰ্বাণধামত যাব বিচাৰে। বহুত বাজনাৰ শব্দ, তালিৰ শব্দ আদি শুনি আত্মা ভাগৰি পৰিছে। সেইবাবে এতিয়া পিতাক স্মৰণ কৰে - হে ভগৱান মোক লৈ যোৱা। সন্তানসকলে জানে যে এইজন পিতায়েই আমাক বুজাই আছে। যিদৰে ঘৰত পিতা আৰু ককা দুয়োজনেই সন্তান বুলিয়ে কয়। ককাই এইদৰে নকয় যে নাতি এইফালে আহা। দুয়োজনেই ক’ব সন্তানসকল এইফালে আহা। ইয়াত পিতা আৰু ককা, সাকাৰ আৰু নিৰাকাৰ দুয়োজনেই একেলগে আছে। প্ৰকৃততে তেওঁলোক সমগ্ৰ মনুষ্যমাত্ৰৰে পিতা আৰু ককা। সেইবাবেই পৰমপিতা পৰমাত্মা সৃষ্টি ৰচনাৰ অৰ্থে নিশ্চয় ইয়ালৈ আহে। তোমালোকৰ অতি সুন্দৰ নাম দিয়া হৈছে - ব্ৰহ্মকুমাৰ-কুমাৰী। আবুত অৰ্ধ দেৱী আৰু কুমাৰী কন্যাৰ মন্দিৰ আছে। নিশ্চয় এগৰাকী কন্যা নহয় বহুতেই থাকিব। দুয়োটাৰে বেলেগ বেলেগ মন্দিৰ আছে। অৰ্ধকুমাৰী কাক কোৱা হয় আৰু কুমাৰী কন্যা কাক কোৱা হয় - এয়াটো তোমালোকে নিশ্চয় জানা। এইসকল হ’ল শিৱশক্তি। ভিতৰত বহুত ডাঙৰ মন্দিৰ বনোৱা আছে। বহুত নিভৃতকক্ষ আছে, তেন্তে এই মন্দিৰো সাক্ষী যে কুমাৰী আৰু অৰ্ধকুমাৰী বহুত আছে। যিবোৰ চিত্ৰ আছে সেইবোৰ স্মৃতিচিত্ৰ, যিসকলে বাস কৰি গৈছে। যিদৰে দেৱ-দেৱীসকলৰ চিত্ৰ আছে, নিশ্চয় এটা সময়ত তেওঁলোক আছিল। তেওঁলোক বিশ্বৰ মালিক আছিল। কিন্তু এতিয়া নাই। বিশ্বৰ ৰচয়িতাই ভাৰতক বিশ্বৰ মালিক বনাব। কেনেকৈ? সেয়া এতিয়া প্ৰত্যক্ষৰূপত হৈ আছে। এতিয়া কলিযুগ। সত্যযুগত এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম আছিল। কলিযুগত অনেক ধৰ্ম আৰু অনেক প্ৰজাৰ ৰাজ্য আছে। তোমালোক সন্তানসকলে যেতিয়া শুনি আছা তেতিয়া বুজি পাইছা যে বাবাই যথার্থ ৰীতিৰে আমাক বুজাইছে। কিন্তু কিবা কাৰণত যদি আমাৰ ধাৰণ নহয়, তেতিয়া আনকো ধাৰণ কৰাব নোৱাৰি। কিবা নহয় কিবা বিঘ্ন আছে। আমি মূৰ্খ ছাত্ৰ (dull student)। বাবাইতো বহুত সুন্দৰকৈ বুজায়। অনেক মনুষ্য, অনেক ধৰ্ম আছে। ৫০০০ বছৰ আগত ভাৰত স্বৰ্গ আছিল। বহুত কম মনুষ্য আছিল। মাথোন সূৰ্য্যবংশী আৰু চন্দ্ৰবংশী আত্মাবোৰেই পৰমধামৰ পৰা আহিছিল, নিজৰ চৰিত্ৰত অভিনয় কৰিবলৈ। বাকী সকলো ধৰ্মৰ আত্মা নিৰ্বাণধামত আছিল। এতিয়া অনেক ধৰ্ম আছে, বাকী দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰায় লোপ হৈছে, নিশ্চয় আকৌ সত্যযুগ স্থাপন হ’ব। পৰমপিতা পৰমাত্মাই আহি স্বৰ্গ ৰচনা কৰিব। যিবোৰ ভক্তই ভগৱানক স্মৰণ কৰে তেওঁলোককো ভক্তিৰ ফল দিবলৈ ইয়াত আহিব লাগিবই। বাকী সকলোকে মুক্তিধাম লৈ যোৱা হয়। আন কোনেও তালৈ লৈ যাব নোৱাৰে। যদি এজন গুৰুৱেও গতি সত্ৰগতি পথ জানিলেহেঁতেন তেনেহ’লে তেওঁলোকৰ পিছে পিছে লাখ লাখ শিষ্য গ’লহেঁতেন। সেইবোৰ যাত্ৰাত গৈ আকৌ উভতিও আহে। কিন্তু মুক্তিধামৰ পৰা আকৌ উভতি কিয় আহিব? এজনে ৰাস্তা বিচাৰি পালে আনকো লৈ যাব। এতিয়া পিতা আহিছে, সেয়ে তোমালোক সকলোৱে ৰাস্তা বিচাৰি পাইছা নহয়নে। তেওঁ সকলোকে দুখৰ দুনীয়াৰ পৰা মুক্তি

দিয়ে সেইবাবে তেওঁক মুক্তিদাতা বুলি কয়। সেই নিৰাকাৰ আহিবলৈ শৰীৰৰ প্ৰয়োজন হয়। সেয়ে নতুন দুনিয়া ৰচনা কৰিবলৈ প্ৰজাপিতাৰো প্ৰয়োজন হয়। সৃষ্টি ইয়াতেই ৰচনা কৰিব লাগিব। গতিকে ব্ৰহ্মাও ইয়াৰেই মনুষ্য হ'ব লাগিব। সূক্ষ্মবতনৰ পৰাতো তললৈ নামি নাহে। কোৱা হয় যে এতিয়া ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি, নিশ্চয় ব্ৰহ্মা মুখবংশাৱলীৰো ৰাতি। এতিয়া শেষত পিতা আহিছে দিন বনাবলৈ। যেতিয়া ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি পূৰ্ণ হয়, তেতিয়া ব্ৰহ্মাকুমাৰ- ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলৰ ৰাতিও পূৰ্ণ হয়। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা বাৰু ঠিকেই আছে। প্ৰকৃততে সকলো মনুষ্য আত্মাৰ পিতা পৰমাত্মাক কোৱা হয়। সকলোৱে তেওঁক ঈশ্বৰপিতা পৰমপিতা পৰমাত্মা বুলি কয়। বিবেকপূৰ্ণ মানুহে ঈশ্বৰপিতা (god father) বুলি ক'লে কোনো মানুহক স্মৰণ নকৰে। কোনোবাই কয় তেওঁ জ্যোতিস্বৰূপ হয় ব্ৰহ্ম হয়। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰকতো ব্ৰহ্ম কোৱা নহয়। সেয়ে, প্ৰথমে নিজৰ পৰিচয় দিব লাগে যে আমি ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী। ব্ৰহ্মাকো পৰমপিতা পৰমাত্মাই সৃষ্টি কৰে তাৰ পাছত ব্ৰহ্মামুখৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰে। প্ৰজাপিতা হয় যেতিয়া নিশ্চয় বহুত সন্তান থাকিব। এইদৰে বংশাৱলী বাঢ়ি যায়। ব্ৰাহ্মণৰ বৰ্ণ সলনি হৈ সত্যযুগী দেৱতা হয়, কাৰণ পিতাই বহি ব্ৰাহ্মণক ৰাজযোগ শিকায়। পিতাই কয় - তোমালোকে মোৰ দ্বাৰা মোক আৰু মোৰ ৰচনাক জনা বাবে সকলোবোৰ জানি যোৱা। একো জানিবলৈ বাকী নাথাকে। ইমান ডাঙৰ পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা অৰ্থাৎ মাষ্টৰ জানী-জাননহাৰ হৈ যোৱা। ঈশ্বৰীয় ছাত্ৰ মাত্ৰ ব্ৰাহ্মণসকলকেই কোৱা হয়। দেৱতাসকল, বৈশ্য বা শূদ্ৰ কোনোৱেই ঈশ্বৰীয় ছাত্ৰ নহয়। ভগৱান কৈছে কেৱল ব্ৰাহ্মণসকলৰ উদ্দেশ্যি। যদি কৃষ্ণ ভগৱানে কৈছে কোৱা হয় তেনেহ'লে কাৰ প্ৰতি? নিশ্চয় ব্ৰাহ্মণ লাগিব। নিশ্চয় প্ৰজাপিতা দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰে। ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ ব্ৰহ্মাই ৰচনা কৰে। কৃষ্ণ জ্ঞান যজ্ঞ বুলিতো কেতিয়াও কোৱা নহয়। সেয়ে প্ৰথমে বুজিব লাগিব যে আমাক পঢ়াওতাজন স্বয়ং পৰমপিতা পৰমাত্মা যিজন হৈছে জ্ঞানৰ সাগৰ। তেৱেঁই আমাৰ পিতা, শিক্ষক, সত্গুৰু, সেয়ে এইক্ষেত্ৰত কোনো ধৰণৰ ওলট-পালট প্ৰশ্ন উঠোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। ইমানবোৰ বি.কে. আছে, এজন বা দুজন নহয়। প্ৰথমে আল্লাৰ (বাবা) বিষয়ে পঢ়াব লাগে। আল্লা অবিহনে মনুষ্যই একো জানিব নোৱাৰিব। তেওঁলোকক বুজাব লাগে যে পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱই ব্ৰহ্মাৰ মুখৰ দ্বাৰা ব্ৰাহ্মণ ৰচি আছে। ব্ৰহ্মাইতো অকলে ৰচিব নোৱাৰে। এইটো পইণ্ট ধাৰণ কৰিব লাগে। বাবাৰ ওচৰত জ্ঞান আছে সেয়ে তোমালোকক অৰ্পণ (delivery) কৰে। তোমালোক হৈছা জ্ঞান গংগা। সাগৰতো এখনেই। এই ব্ৰহ্মাইয়ো জ্ঞান কৰ্ত্ত কৰে, সেয়ে এৱেঁই জ্ঞানগংগা হ'ল। জ্ঞান কৰ্ত্ত কৰোতাজনক জ্ঞান গংগা কোৱা হয়। তাৰ ভিতৰত পুৰুষ আৰু মহিলা দুয়োটাই আহি যায়। জ্ঞান সাগৰতো এজন পিতাই হয়। ইয়াতে চোৱা পানীৰ সাগৰক ভাগ কৰি পেলোৱা হৈছে। সত্যযুগত যেতিয়া এক সূৰ্যবংশী ৰাজত্ব আছিল, তাত সাগৰৰ ভাগ নাছিল। ইচ্ছামতে য'লৈ মন যায় ফুৰি আহিব পাৰিছিল। তাত কোনোৱে নকয় যে - আমাৰ সীমালৈ নাহিবা অথবা আমাৰ পানী নল'বা। ইয়াততো এজনে আনজনক পানী লোৱাও বন্ধ কৰি দিয়ে। কিমান ভাগ হৈ গৈছে। আমি এতিয়া এখন সত্য খণ্ড স্বৰ্গ স্থাপন কৰিবলৈ গৈ আছো। পিতাই বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰে তেতিয়াই আমাক বুজায়। ব্ৰহ্মায়ো কয় - সকলো জীৱাত্মা আমাৰ সন্তান। আদিদেৱ অথবা আদম সকলোৰে পিতা। এনেকুৱা নহয় যে সেই সময়ত কোনো মানুহ নাছিল আৰু তেতিয়া আদমে মানৱ সৃষ্টি কৰিলে। নহয়, নিৰাকাৰ পিতাই পোনপ্ৰথমে আদমৰ শৰীৰত আহি মুখবংশাৱলী ৰচনা কৰে। বাকী এনেকুৱা নহয় যে কোনোবা মুখেৰে ওলাই আহে বা নাভি বা বায়ুৰে জন্ম হয়। এই সকলোবোৰ হ'ল ভক্তিৰ কথা। মানুহতো কাছ-মাছকো পূজা কৰি আহিছে। তেন্তে আত্মাৰ পিতা কোন? তেওঁ নিশ্চয় স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হ'ব। এতিয়া এইখন নৰক। এতিয়া আমি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা স্বৰ্গৰ বাবে ৰাজযোগ শিকি আছো। ব্ৰহ্মাকো তেৱেঁই পঢ়াইছে। পৰমপিতা পৰমাত্মা সকলো আত্মাৰে পিতা। ব্ৰহ্মা জীৱাত্মাসকলৰ পিতা। আমি তেওঁৰ মুখ বংশাৱলী ব্ৰহ্মাকুমাৰ-ব্ৰহ্মাকুমাৰী। তথাপি আমাক জ্ঞানৰ সাগৰ পিতাই জ্ঞান দিয়ে। আমি শ্ৰীমতত চলো, তেওঁ (ব্ৰহ্মা) নামী-গ্ৰামী হয়েই। ব্ৰহ্মাৰ মত প্ৰখ্যাত। এইদৰে কোৱা নহয় যে বিষ্ণুও নামি আহে, তেতিয়া তোমালোক কোনেও মানি নোলোৱা। এয়া ব্ৰহ্মাৰ বাবেহে কোৱা হয়। তেওঁক জ্ঞান দিয়ে শিৱই। তোমালোকেও শ্ৰীমতত চলি শ্ৰেষ্ঠ হোৱা। পিতাই বুজায় যে মই আহি দেৱতা ধৰ্ম স্থাপন কৰো। এই আৰ্য সমাজে যে ইমান হাই-কাজিয়া কৰি থাকে তেওঁলোকক কোৱা তোমালোকে দেৱতাকতো

মানি নোলোৱা, তোমালোকে খঙন হে কৰা। আমি হৈছো দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ। তোমালোকৰ ধৰ্ম বেলেগ, দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম বেলেগ। প্ৰত্যেকৰে স্বাধীনতা আছে নিজৰ ধৰ্মত যিকোনো কৰিব পাৰে। মুছলমানৰ বেলেগ ধৰ্ম। তেওঁলোকে বহুত তৰ্ক কৰে যে তোমালোকে কিয় এনে কৰা? আমাৰ ধৰ্ম হৈছে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম, তাৰেই প্ৰচাৰ হৈ আছে। তোমালোকে কিয় হস্তক্ষেপ কৰা? তেওঁলোককো যুক্তিৰে বুজাব লাগে। তেওঁলোকৰ সৈতে আলোচনাত বহাৰ প্ৰয়োজন নাই। তেওঁলোকে বুজি নাপাব। যিয়েই আহে সেইজনকে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। আমি পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লৈ আছো। তোমালোকেও ল'ব খোজা যদি আহা। পিতাই অমৰলোক স্থাপন কৰি আছে তাৰবাবে তোমালোক পাৱন নিশ্চয় হ'ব লাগিব। পিতাই কয় যে এই ৰাবণৰ ওপৰত নিশ্চয় বিজয়ী হ'ব লাগিব। আমি শক্তিসেনাই বিজয়ী হ'বলৈ গৈ আছো। আমাৰ ওস্তাদে আমি কিদৰে বিজয়ী হ'ম শিকাই আছে। সেয়ে আহা তেতিয়াহে আমি তোমালোকক বুজাব পাৰিম। যদি তোমালোকেও বিজয়ী হ'ব খোজা তেন্তে তোমালোকেও শক্তিদলত অন্তৰ্ভুক্ত হৈ যোৱা। বাকী ফাল্টু কথা নক'বা। কিন্তু এয়া সেইজনেই অধিক হৃদয়ংগম কৰি বুজাব পাৰিব যাৰ ওচৰত সেই জ্ঞানৰ পুঁজি আছে। অচ্ছা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) জ্ঞানৰ কণ্ঠস্থ কৰি মাষ্টাৰ জ্ঞানৰ সাগৰ অথবা জ্ঞান গংগা হৈ পতিতসকলক পৱিত্ৰ বনোৱাৰ সেৱা কৰিব লাগে।
- (2) প্ৰত্যেককে বহুত যুক্তিৰে বুজাব লাগে, কাৰো লগত আলোচনা কৰিব নালাগে। সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে।

***বৰদান:-** নতুনৰো নতুন, উচ্চৰো উচ্চ সংকল্পৰ দ্বাৰা নতুন দুনিয়াৰ জিলিকনিৰ দেখুওৱাওতা শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা।

নতুন দিন, নতুন ৰাতি বুলিটো সকলোৱে কয়, কিন্তু তোমালোক শ্ৰেষ্ঠ আত্মাৰ প্ৰত্যেক চেকেণ্ড, প্ৰত্যেক সংকল্প নতুনৰো নতুন, উচ্চৰো উচ্চ, ভালৰো ভাল হ'লে চাৰিওফালৰ পৰা নতুন দুনিয়াৰ জিলিকনি দেখাৰ দৰে শব্দ বিয়পিব আৰু নতুন দুনিয়ালৈ অহাৰ তৈয়াৰীত লাগি যাব। যিদৰে প্ৰতিষ্ঠাৰ আদিত স্বপ্ন আৰু সাক্ষাৎকাৰৰ লীলা বিশেষ আছিল, তেনেকৈ অন্তিমতো এই লীলাই প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ নিমিত্ত হ'ব।

***প্লেগান:-** মায়াজীত হ'বলৈ হ'লে এজন পিতাকহে নিজৰ সংগী বনোৱা আৰু তেওঁৰ সংগতে থাকা।

মাতেশ্বৰী জীৰ অমূল্য মহাবাক্য - ২১-০১-১৯৫৭

1) “এই ঈশ্বৰীয় সৎসংগ সাধাৰণ সৎসংগ নহয়”

আমাৰ যি ঈশ্বৰীয় সৎসংগ আছে, এয়া সাধাৰণ সৎসংগ নহয়। এয়া হ'ল ঈশ্বৰীয় স্কুল, কলেজ। যি কলেজত নিজে সদায় অধ্যয়ন কৰিব লাগে, বাকী কেৱল সৎসংগ কৰা মানে অলপ সময় তাত শুনি পিছত যেনে আছিল তেনে হোৱা, কিয়নো তাত সদায় পঢ়োৱা নহয়। যাৰ পৰা কিবা প্ৰাৱন্ধ হ'ব সেয়ে আমাৰ সৎসংগ কোনো সাধাৰণ সৎসংগ নহয়। আমাৰ ঈশ্বৰীয় কলেজ, য'ত পৰামাত্মাই বহি আমাক পঢ়াই আৰু আমি সেই পঢ়াক সম্পূৰ্ণ ধাৰণ কৰি উচ্চ পদ প্ৰাপ্ত কৰো। যিদৰে স্কুলত সদায় শিক্ষকে পঢ়াই ডিগ্ৰী দিয়ে তেনেদৰে ইয়াত স্বয়ং পৰামাত্মা গুৰু, পিতা, শিক্ষকৰ ৰূপত আমাক পঢ়াই সৰ্বোত্তম দেৱী-দেৱতাৰ পদ প্ৰাপ্ত কৰাই সেয়ে এই স্কুলত ভৰ্তি হোৱা প্ৰয়োজন। ইয়াত অহাসকলক এই জ্ঞান বুজোৱা আৱশ্যক যে ইয়াত কি শিক্ষা পোৱা যায়, এই শিক্ষা ল'লে আমাৰ কি প্ৰাপ্তি হয়! আমি জানিছোঁ যে স্বয়ং পৰামাত্মাই আহি

আমাক ডিগ্ৰী পাছ কৰাই আৰু এক জন্মতেই আমি সকলো অধ্যয়ন (course) শেষ কৰিব লাগিব। গতিকে যিয়ে আৰম্ভণিৰ পৰা অন্তিমলৈকে এই জ্ঞানৰ পাঠ্যক্ৰম পুৰা ৰীতিৰে পঢ়িব তেওঁৰেই সম্পূৰ্ণকৈ পাছ কৰিব, বাকী যি পাঠ্যক্ৰমৰ মাজত আহিব তেওঁ ইমান জ্ঞান ল'ব নোৱাৰে, তেওঁ কি জানিব আগত কি পাঠ্যক্ৰম আছিল? সেয়ে ইয়াত সদায় পঢ়িব লাগে এই জ্ঞানক জানিলেই আগ বাঢ়ি যাম। সেয়ে সদায় অধ্যয়ন কৰিব লাগে।

2) “পৰমাত্মাৰ সঁচা সন্তান হৈ কোনো সংশয় অনা উচিত নহয়”

ভগৱানে কৈছে সন্তানৰ প্ৰতি, সন্তানসকল স্বয়ং পৰমাত্মা নিজেই এই সৃষ্টিত অৱতৰিত হৈছে, গতিকে সেই পৰমাত্মাক আমি নিশ্চয় হাত দিব লাগে পিছে যি দৃঢ় সন্তান তেওঁহে বাবাক হাত দিব। এই বাবাৰ হাত কেতিয়াও এৰি নিদিবা যদি এৰি দিয়া তেন্তে নিধনৰ হৈ ক'ত যাবা! যেতিয়া পৰমাত্মাৰ হাতত ধৰিছা তেনেহ'লে সূক্ষ্মভাৱে এয়া সংকল্প আহিব নালাগে যে মই এৰি দিওঁ, সংশয় আনিব নালাগে। নাজানো আমি পাৰ হ'ব পাৰিম নে নাই, কোনো কোনো এনে সন্তানো আছে যে যিয়ে পিতাক চিনি নোপোৱাৰ কাৰণে পিতাৰো সন্মুখত আহে আৰু কয় আমি কাকো খাটিব নকৰো। যদিহে এনেকুৱা চিন্তন আহে তেন্তে এনে অবাধ্য সন্তানক পিতাই কেনেকৈ পালন কৰিব, তেন্তে জানিবা যে বাগৰি পৰিবাই, কিয়নো মায়াই বগৰাবলৈ বহুত চেষ্টা কৰে। কাৰণ মায়াই পৰীক্ষা অৱশ্যে ল'বই কিমানলৈ যোদ্ধা শক্তিশালী পালোৱান হৈছে! এতিয়া এয়াও দৰকাৰ যে যিমানেই আমি প্ৰভুৰ স'তে শক্তিশালী হৈ যাম সিমানেই মায়াও শক্তিশালী হৈ আমাক বগৰাবলৈ চেষ্টা কৰিব। যোৰা পূৰণ তেতিয়াহে হ'ব যিমানেই প্ৰভু বলবান হ'ব সিমানেই মায়ায়ো বলবান হৈ দেখুৱাব, পিছে আমাৰ এয়া দৃঢ় নিশ্চয় আছে পৰমাত্মা মহান বলবান হয়, শেষত তেওঁৰে জয় হ'ব। উশাহে-নিশাহে এই বিশ্বাসত স্থিত হ'ব লাগে, মাযাক নিজৰ শক্তি দেখুৱাব লাগে, তেওঁ প্ৰভুৰ আগত নিজৰ দুৰ্বলতা নেদেখুৱাই, ঠিক এবাৰ দুৰ্বল হোৱা মানে শেষ, সেয়ে মায়াই নিজৰ বল দেখুৱালেও, কেতিয়াও মায়াপতিৰ হাত এৰিব নালাগে, তেওঁৰ হাত ধৰি লোৱা মানে বিজয় তেওঁৰেই, যিহেতু পৰমাত্মা আমাৰ মালিক তেওঁৰ হাত এৰাৰ সংকল্প কেতিয়াও আহিব নালাগে। যদি হাত এৰি দিয়ে তেওঁ মূৰ্খই হ'ব। সেয়ে পৰমাত্মাই কয় - সন্তানসকল মই নিজেই সমৰ্থ হওঁ, সেয়ে মোৰ লগত থাকি তুমিও অৱশ্যেই সমৰ্থ হোৱা। সন্তানসকল বুজিছা। অচ্ছা। ওম শান্তি।

!!ওম শান্তি!!
